

70- Truyện Treo Phướn Cúng Đường Tháp Phật

Một thuở nọ, Đức Phật ngự dưới cội cây Ni-câu-đà, trong thành Ca-tỳ-la-vệ.

Bấy giờ, trong thành có một vị Trưởng giả có vô lượng tài sản, của báu, không thể tính kể được. Ông chọn con gái nhà giàu sang để cưới làm vợ, tấu trối âm nhạc để mua vui cho nàng.

Người vợ mang thai, đủ mười tháng, nàng sinh được một bé trai, tướng mạo khôi ngô khác thường, vượt hơn mọi người.

Lúc bé trai này mới sinh, trong hư không có chiếc lọng phướn lớn, che phủ cả thành. Do đó mà mọi người đặt tên cho đứa trẻ là Ba-đa-ca.

Ba-đa-ca dần dần khôn lớn. Một hôm cùng các bạn thân ra khỏi thành dạo chơi, đến dưới cây Ni-câu-đà, Ba-đa-ca thấy Đức Phật Thế Tôn có ba mươi hai tướng tốt, tám mươi vẻ đẹp, ánh sáng chiếu soi như trăm ngàn mặt trời. Ba-đa-ca vui mừng, dẫn lễ dưới chân Phật, rồi lui lại đứng sang một bên. Đức Phật liền giảng nói pháp Tứ đế cho Ba-đa-ca nghe. Tâm ý được mở tỏ, Ba-đa-ca chứng quả Tu-đà-hoàn, liền trở về từ giã cha mẹ, xin được xuất gia nhập đạo. Vì thương con nên cha mẹ không nỡ ngăn cản, bèn dẫn con đến vườn Ni-câu-đà, xin Đức Phật cho Ba-đa-ca xuất gia.

Đức Phật bèn gọi:

–Lành thay, Tỳ-kheo!

Tóc Ba-đa-ca tự rơi rụng, thân mặc pháp phục, thành vị Sa-môn, siêng năng tu tập, chứng quả A-la-hán, đầy đủ ba Minh, sáu phép Thần thông, tám pháp Giải thoát; được trời, người kính ngưỡng.

Các Tỳ-kheo thấy việc ấy, bèn bạch Phật:

–Bạch Đức Thế Tôn, Tỳ-kheo Ba-đa-ca đời trước đã làm được phước đức gì, mà nay sinh ra có tướng mạo khôi ngô khác thường, trên đời thật ít có, trên không trung còn có chiếc lọng phướn to che phủ cả thành, lại gặp Thế Tôn được xuất gia đắc đạo?

Đức Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Các thầy hãy lắng nghe, Ta sẽ giải thích rõ. Thuở xưa, cách nay chín mươi mốt kiếp, tại nước Ba-la-nại có Đức Phật ra đời hiệu là Tỳ-bà-thi. Sau khi giáo hóa chúng sinh viên mãn, Ngài nhập Niết-bàn.

Lúc ấy có vị vua tên là Bàn-đầu-mạt-đế thâu lấy xá-lợi Phật, rồi xây dựng ngôi tháp bằng bốn chất báu, cao một do-tuần để cúng dường. Về sau, có một người, khi tổ chức đại hội để cúng dường tháp, người này làm một lá phướn dài rồi treo trên tháp, phát nguyện rồi ra đi.

Nhờ công đức này, cho nên trong chín mươi mốt kiếp người này không bị đọa địa ngục, súc sinh, ngạ quỷ, sinh lên cõi trời, cõi người thường có lọng phướn che mát trên đầu, thọ hưởng sự vui sướng cõi trời. Cho đến ngày nay, vị ấy gặp Ta được xuất gia đắc đạo.

Đức Phật bảo các Tỳ-kheo:

–Các thầy nên biết, người làm phướn lúc bấy giờ, nay chính là Tỳ-kheo Ba-đa-ca.

Lúc ấy các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, đều vui mừng thực hành.

